

[Finansministeren]

For det tredje må vi sætte ind på særlige områder for ikke blot at begrænse, men helt afskaffe regelstyring. Det gælder både den almindelige regulering af samfundsforhold og de områder, hvor markedsmodellen overflødigdgør regelstyring.

Regeringen vil nu nøje følge *udviklingen* i den samlede *regelmasse* fordelt på ministerområder. Desuden vil der på *udvalgte* områder blive iværksat *regelreformanalyser* med sigte på helt at afskaffe regelregulering eller reducere den mærkbart. Særlige initiativer er allerede iværksat i Skatteministeriet, Undervisnings- og Forskningsministeriet, Indenrigsministeriet og Miljøministeriet.

6. Resultatorienteret personalepolitik og større råderum for professionel indsats

Frem mod år 2000 vil kravene om øget kvalitet og fornyelse i den offentlige sektor sætte stærkere og stærkere fokus på personalet som de offentlige institutioners vigtigste ressource. Personalet vil blive stillet over for krav om øget kompetence til at håndtere fornyelse, omstilling og øget effektivitet. Mange arbejdspladser vil blive præget af øget brug af ny edb-teknologi, og den skærpede internationalisering vil også sætte sit præg på mange områder.

Samtidig vil medarbejderne også stille større krav til indhold og kvalitet i de job, som tilbydes. Nye holdninger, herunder til mulighederne for at forene familie- og arbejdsliv, vil for alvor slå igennem, ligesom vi kommer stadig nærmere målet ligestilling. Endelig vil de ansattes gennemsnitsalder øges på langt de fleste områder, hvilket skærper kravene til efteruddannelse og anden kompetenceudvikling.

Fuldstændig som institutionernes vilkår vil være præget af kombinationens skærpede resultatkrav og større selvstændighed, vil personale- og lederpolitikken være præget af større resultatorientering kombineret med større råderum for en professionel indsats i dialog med brugerne.

Gennemførelsen af personalepolitikken vil i stigende grad hvile på den enkelte institution inden for de stadig videre rammer, som skal sikre hensynet til den overordnede lønpolitik.

Grundstenen i den statslige løn- og personalepolitik er, at den offentlige sektor skal kunne rekruttere og fastholde kvalificerede medarbejdere – også når tilgangen til arbejdsmarkedet falder i sidste del af 90'erne.

Samtidig er målet en øget individualisering af lønfastsættelsen. Det skal kunne betale sig for den enkelte at gøre en god indsats – også i det offentlige.

Denne politik søges realiseret med et stadig større lokalt element. Med dette sigte søges antallet af overenskomster reduceret væsentligt, og indholdet søges gjort meget mere enkelt og fleksibelt. Bl.a. må der ske en fortsat nedbrydning af faggrænser og stive bestemmelser om tjenestetid og arbejdstilrettelæggelse.

Andre områder, hvor der fortsat må gøres en indsats i den generelle løn- og personalepolitik, er fleksibel arbejdstid, bl.a. af hensyn til børnefamilier, lederpolitik, seniorpolitik og efteruddannelse. Men også på disse områder gælder det, at den afgørende indsats skal tilrettelægges lokalt i den enkelte institution.

7. Nye organisationsformer og -strukturer i stat, amter og kommuner

Med markedsmodellen, privatisering, udlicitering, skærpede resultatkrav og stærkt øget selvstændighed for de enkelte institutioner samt en generelt større regelfrihed tegner der sig et helt nyt mønster for de udførende enheder i stat, amter og kommuner. Det er et mønster, som ændrer afgørende styringsmekanismer i hele den offentlige sektor.

Den tid vil være forbi, hvor al offentlig aktivitet skulle samles og koordineres i ét vældigt administrativt system centreret om akser: stat, amter og kommuner – sådan som det var tankegangen i 60'erne og 70'erne. Den grundlæggende idé heri var som i en planøkonomi: at man politisk og administrativt kan overskue, koordinere og styre det hele.

I stedet vil vi i 90'erne opleve en mangfoldighed af organisationsformer og politisk styring i den offentlige sektor. På nogle områder vil markedsmodellen med selvstændige institutioner være den afgørende styringsmekanisme. På andre områder vil vi også se større selvstændighed til de udførende institutioner, men kombineret med skærpede, politisk fastsatte resultatkrav. Vi vil også se meget mere samarbejde på kryds og tværs mellem stat og kommuner indbyrdes, ofte udmøntet i særlige institutioner eller styrelsesordninger. Alt sammen vil desuden være præget af den stigende betydning af samspillet med EF.